

ΑΙ ΒΡΑΖΟΥΣΑΙ ΠΗΓΑΙ ΤΗΣ ΙΣΛΑΝΔΙΑΣ.

Ἡ ΙΣΛΑΝΔΙΑ, εἴτε φυσικῶς εἴτε ἠθικῶς θεωρουμένη, εἶναι νήσος ἐπίσης ἀξιόλογος. Μετὰ κλίμα ψυχρότατον, δείχνει κατὰ τὸν πλέον ἰσχυρὸν τρόπον εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ἐπιφάνειαν τὴν τρομερὰν ἐνέργειαν τῶν πυρκαϊῶν, τῶν διαπαντὸς καιομένων ὑπὸ τοὺς ἡμετέρους πόδας· καὶ μεθυσὶν ἀπωτάτην καὶ μονήρη, μᾶς παρουσιάζει, εἰς τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς, τὰ εὐδαίμονα ἀποτέλεσματα ἀρχαίου πολιτισμοῦ. Πούποτε δὲν ἀναδεικνύεται ὠραιότερα ἢ μακάριος ἐπιρροή τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οἱ κάτοικοι χωρῶν, ὅπου τῆς φύσεως τὰ ἔργα φαίνονται εἰς τὴν ἄκραν αὐτῶν μεγαλοπρέπειαν, εἶναι γενικῶς σκεπτικοί, σπουδαῖοι, ἢ προδιατεθειμένοι εἰς θρησκευτικὰς ἐντυπώσεις· ἐὰν δὲ τοῦτο συμβαίνει γενικῶς, πόσον μᾶλλον πρέπει ν' ἀληθεύῃ περὶ λαοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα δὲν πατοῦν παρὰ σβεσμένης ἡφαιστίτις ὕλης, οἷτινες θεωροῦν καθημέραν τὸ ἀναφλεγμένον πυρίπνοον, καὶ βλέπουν τοὺς οὐρανοὺς σκοτισμένους ἀπὸ νέφη ἀτμοῦ καὶ χειμάρρους βραστοῦ ὕδατος, ἀναπνευόμενους εἰς τὸν ἀέρα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς;

Αἱ βράζουσαι πηγαὶ τῆς Ἰσλανδίας εἶναι ἐκ τῶν πλέον ὑψηλῶν, ὡς καὶ τῶν πλέον ὠραίων, ἀντικειμένων τῆς φύσεως. Ἐπεριγράψαν δ' ἐξαιρέτως ὑπὸ διαφόρων περιγηγῶν, τοὺς ὁποίους ἀκολουθοῦντες ὡς βοηθοὺς, θέλομεν ἐπιχειρήσειν νὰ δώσωμεν γενικὴν τινα αὐτῶν ιδέαν.

Αἱ κυριώτεραι τῶν πηγῶν τούτων εἶναι τοποθετημέναι εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς νήσου, περὶ τὰ τριακόνα ἑξὶ μίλια ἀπὸ τὸ περιβόητον ἡφαιστίον, τὴν Ἑκλαν. Ὁ εἰς ἐκρήξεις ἀναβαίνων ἀπ' αὐτὰς ἀτμός ἐφάνη εἰς δεκαεξὶ μιλίων ἀπόστημα. Ἀναβρύνει δὲ τὸ πλέον εἰς πεδιάδα παρὰ τὴν βάσιν χαμηλῆς οὐράς λόφων. Πολλὰ εἰσέρχονται ἀπὸ τῶν λόφων τὰς πλευράς, καὶ τινες σιμώτατα εἰς τὰς κορυφὰς των. Ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν αὐτῶν περιέχονται εἰς κύκλον δύο μιλίων. Ἐπισημότεραι τῶν λοιπῶν εἶναι ἡ Μεγάλη Πηγὴ, καὶ ἡ Νέα Πηγὴ, ἐκ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέλομεν συντόμως περιγράψαι.

Εἰς ἀτάραχον κατάστασιν εὐρισκόμενη ἡ Μεγάλη Πηγὴ, ὁμοιάζει μέγα κυκλοειδὲς πρόχωμα, ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ ὁποίου βλέπεται ὑψουμένη ποσότης ἀτμοῦ. Ἀφοῦ δὲ τις ἀναβῇ τὴν πλευρὰν τοῦ προχώματος τούτου, τὸν παρῳσιάζεται δεξαμενὴ εὐρύχωρος, κατὰ μέρος πλήρης θερμοῦ ὕδατος, καθαροῦ ὡς κρύσταλλος, ἢ κινουμένου ὑπ' ἐλαφροῦ βρασμοῦ. Εἰς τὸ κέντρον τῆς δεξαμενῆς εὐρίσκεται στρογγύλος σίφων, ἢ χωνίον, περὶ τοὺς 36 πήχεις βαθύς, καὶ ὡς πρὸς

πηγῶν τὴν διάμετρον, ἀλλὰ πλατυνόμενος σιμ τῆς κορυφῆς, καὶ ἀνοίγων βαθυτηδὸν εἰς τὴν δεξαμενὴν, ἥτις εἶναι περίπου ἐξήκοντα πέντ πήχεις ὁλόγυρα, καὶ περιέχει, ὅταν ᾖναι πλήρης νερὸν ὡς δύο πηγῶν τὸ βάθος. Τὸ ἐνδότερον δ' αὐτοῦ παρουσιάζει ὑπόλευκον, χαλικώδη ἐπιφάνειαν, τὴν ὁποίαν εἰλείανεν ἡ ἀδιάκοπος ἐνέργεια τοῦ βράζοντος ὕδατος. Τὸ πρόχωμα σύγκειται ὁλοτελῶς ἀπὸ ὕλην κατακαθίζουσαν ἐκ τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον ῥεεὶ πάντοτε ὑπεράνω τῶν ἄκρων αὐτοῦ. Ἀφοῦ δ' ἐκβῇ ἀπὸ τὸ πρόχωμα τὸ ὕδωρ, περὶ διὰ μέσῃ γῆς σκεπασμένης ἀπὸ ἰδιαίτερον τι πρασίνων βόλων εἶδος· καὶ ἐνεργοῦν ἐπάνω αὐτῶν, ἐπάνω τῶν βρύων, καὶ ἄλλων φυτικῶν ὕλων, τὰ μεταβάλλει εἰς πέτραν, καὶ παρέχει ὠραῖα δείγματα ἀπολιθώσεως.

Αἱ ἐκρήξεις συμβαίνουν ἐκ διαστημάτων πολὺ ἀκανονίστων. Ἀναγγέλλονται δὲ ὑπὸ τρανῶν κρότων εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, οἷτινες προξενοῦν σεισμὸν, ἢ νοθετοῦν τὸν παρενρισκόμενον ν' ἀπομακρυνθῇ. Τὸ ὕδωρ συγχρόνως ἀρχίζει νὰ βράζῃ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σφοδρῶς, καὶ τῆς δεξαμενῆς τὰ περιεχόμενα, τέλος, ἀναπετώνται αἰφνιδίως εἰς τὸν ἀέρα· διαδοχικαὶ βολαὶ ἀκολουθοῦν ἀτάκτως, ἕωσθ' ἀναβαίνει εἰς μέγα ὕψος στήλη νεροῦ μεγαλοπρεπῆς, περικυκλωμένη ἀπὸ ἀτμοῦ ἁπείρα σώματα, τὰ ὁποῖα κρύπτην ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ πλεῖστον τῆς ὑδατώδους στήλης. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ἐκρήξεως, εἶναι ἀνεκφράστως μεγαλοπρεπῆς ἡ θέα. Ἀπανα ἡ περικύκλω ἀτμοσφαῖρα πληροῦται σιμῶν ἀτμοῦ, κυλιόμενων ἐπάνωθεν ἀλλήλων ἐνῷ ἀναβαίνουν, καὶ διὰ μέσου δ' αὐτῶν βλέπονται ἐξαπλούμεναι πανταχοῦ στήλαι ὕδατος, μέρος μὲν διαλυόμενον εἰς ἀτμὸν, μέρος δὲ εἰς ἀφρόν σκορπιζόμενα. Ἐνῷ ὑψοῦται ἀπὸ τὴν δεξαμενὴν τὸ ὕδωρ, ἀντανακλᾷ τὰ πλέον ὠραῖα χρώματα, ποτὲ μὲν τὸ καθαρώτατον ἢ λαμπρότατον γαλανόν, ποτὲ δὲ φαιδρὸν τι πράσινον· ἀλλὰ, τέλος, χάνεται πᾶσα διάκρισις χρώματος, καὶ τὰ νερά, εἰς χίλια μέρη συντετριμμένα, φαίνονται λευκά ὡς χιών. Ἀναβαίνει δ' αἱ στήλαι τοῦ ὕδατος ποτὲ μὲν κατὰ κάθετον, ἀλλὰ καὶ συχνὰ εἰς σχῆμα ὠραίων καμπύλων. Ἡ ἐκρήξις μορφήν αὐτῆς πᾶσαν σιμῇ, ἕως νὰ δαπανηθῇ ἢ κατωθεν σπρώχνουσα αὐτὴν βία. Τὸ νερὸν ὁλοτελῆ, ἀλλ' ἀμέσως ἀναβρύνει πάλιν, ἢ γεμίζει τὴν δεξαμενὴν ἕως τὴν προειρημένην ἔκτασιν· μένει δὲ εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην μέχρι τῆς ἀκολουθοῦσης ἐκρήξεως.

Τοιοῦτος

λεαται μὲν διάφοροι τὰς ἰδαν εἰς διαφόρους αταστάσεις ἐνεργείας καὶ μεγέθους· πλὴν ὅλοι αταθέτην πᾶσαν δύναμιν γλώσσης, διὰ τὰ μᾶς δώσωσιν ἰδέαν τινὰ τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τοῦ κάλλους τῆς σκηρῆς, καὶ τῶν ὁποίων προσενεῖ θρησκευτικῆς εὐλαβείας ἐντυπώσεων. 'Ενῶ, λέγει εὐγλώττως εἰς ἕξ αὐτῶν, 'ὠρμούσαν τὰ ὕδατα μὲ τὴν ταχύτητα βέλους ἄνω πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, ὁ νοὺς μου ὑψόνετο βιαστικῶς μετ' αὐτῶν εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ μεγάλου καὶ παντοκράτορος ἸΕΘΒΑ, παραβαλλόμενα μὲ τὸν ὅποιον ταῦτα, καὶ ὅλα τὰ διεσκορπισμένα ἐπάνω τοῦ ἀπείρου διαστήματος τῆς ὑπάρξεως θαύματα, καταφέρονται εἰς ἀπόλυτον οὐτιδανότητα· τοῦ ὁποίου ἡ παντοδύναμος προσταγὴ παρήγαγεν ἐκ τοῦ μηδενὸς κόσμους μυρίους· καὶ τοῦ ὁποίου ἐν μόνον νεῦμα δύναται εἰς μίαν στιγμήν χρόνου ν' ἀφανίσῃ πάλιν ὁλόκληρον τὴν δημιουργίαν.'

ΑΛΗΘΗΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ.

Η ΚΥΡΙΑ ΓΕΝΛΙΣ, (Madame de Genlis), εἰς ἐν τῶν ἀξιολόγων αὐτῆς διὰ τὴν νεολαίαν ποιημάτων, ἀναφέρει παράδειγμα κατανυκτικὸν τῆς εὐγνωμοσύνης μιᾶς δούλης νεανίδος, ἥτις ἀφωσιώθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν σκοπῆς τινός, τὸν ὅποιον συνέλαβε μὲν, ἀλλὰ δὲν ἔζησε νὰ κατορθώσῃ, ἡ μακαρίτρια δέσποινα τῆς.

Ἡ πτωχὴ αὕτη κόρη ἔμεινεν ὀρφανὴ εἰς τρυφερωτάτην ἡλικίαν. Ἡ κυρία Σ. τὴν ἐλυπήθη, τὴν ἐπῆρεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ τὴν ἔδωκε χρηστὴν ἀνατροφὴν, ὥστε μετ' ὀλίγον ἦτον ἱκανὴ νὰ γένῃ δούλη τῆς. Ἡ φιλόφρων καὶ ἀγαθὴ δέσποινα ἀπέχετο μὲν πολὺ τοῦ νὰ ἦται πτωχὴ, ἀλλὰ, μ' ὅλον τοῦτο, ἔκαμνεν εἰς τοὺς πτωχοὺς μεγάλα εὐεργετήματα. Ἐστοχάσθη δὲ νὰ θεμελιώσῃ σχολεῖον κορασίων, καὶ ἤρριψε νὰ φυλάττῃ, ἀπὸ τὸ ὀλίγον αὐτῆς εἰσόδου, ποσότητα ἱκανὴν διὰ τὴν σύστασιν αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐνῶ εἶχε ταῦτα κατὰ νοῦν, ἔπεσεν εἰς ἀσθενείαν ἐπικίνδυνον, ἐγνώρισεν ὅτι τὸ τέλος αὐτῆς πλησιάζει, καὶ ἐλεηνολόγησε πρὸς τὴν νέαν θεραπαινίδα, ὅτι ὁ σκοπὸς, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐπινοήσῃ, δὲν ἔμελλε νὰ κατορθωθῇ—ὅτι αὕτη εἶχε ν' ἀποθάνῃ, καὶ ὅτι σχολεῖον δὲν ἤθελε συστήθῃ. Οἱ λόγοι τῆς ἐκβῆκαν ἀληθέστατοι· ἀπέθανε, καὶ μετ' αὐτῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐτελεύτησε τὸ κοινωφελὲς σχέδιον.

Εὐκολὰ συμπεραίνει καθεὶς πόσον ἐλυπήθη ἡ πτωχὴ νέα, στερηθεῖσα τόσον αἰφνιδίως τὴν παλαιὰν αὐτῆς φίλην. Δὲν ἐξώδευσεν ὅμως πολὺν καιρὸν εἰς ματαιὰς θρηνηλογίας· διαλογισάμενη τὸ πνεῦμά τῆς.

ἐμβῆκεν ὡς δούλη ἀλλαχοῦ· διὰ τῆς πλεοναυτοῦ δὲ οἰκονομίας ἐπέτυχε, μετὰ τρία ἔτη, ν' ἀποκτήσῃ τὴν ποσότητα, τὴν ἀπαιτούμενην πρὸς θεμελίωσιν τοῦ σχολείου, τὸ ὅποιον ἡ κυρία τῆς τόσον ἐπεθύμει νὰ συστήσῃ. Πεντήκοντα Στεφάνους συνήθροισεν ἡ ἡρώικὴ αὕτη κόρη διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ ἀρησαστίας τῆς. Ἐστειλε δὲ τὰ χρήματα ταῦτα ὁμοῦ μὲ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἱερέα τοῦ χωρίου, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν σκοπὸν τῆς μακαρίτριας κυρίας τῆς· καὶ προσέθετο, ὅτι αὕτη ἐκείνη ἤθελε φέρειν τὸ ἀργύριον, ἀλλὰ δὲν τῆς εἶχεν ἀπομείνειν ἀρκετὸν διὰ τὰ ἐξοδα τῆς ὁδοιπορίας.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ ἐσήμαναν, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ὁ λύχνος χύνει τρέμον φῶς καὶ λάμψιν ἀπαισίαν· Καὶ εἰς τὰ βάθη τοῦ βωμοῦ τοῦ κλαυθμεροῦ καὶ ἐρήμου Μοσχοβολεῖ θυμίαμα λιθάνου νεκρωσίμου.

Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν μὲ τεθλιμμένας φρένας Προσεύχεται καὶ ἀγρυπνεῖ μεταξὺ τᾶφων νέας· Τίς εἶν' αὐτός;—ὁ ποιητὴς ὁ ζῶν χωρὶς ἐλπίδα, Καὶ βαρυνθεὶς τὸν βίον του, καὶ κλαίων τὴν πατρίδα.

Τὸ μέτωπόν του κατηφές, ὡς τῶν μνημάτων λύχνος, Τοῦ ἐσωτερικοῦ φωτός ἀφίνει ἔξω ἴχνος· Ὡς τάφος στέκει ἄφρονος, καὶ τὸ μείδιμά του Μείδιμα εἶναι νεκροῦ, καὶ γέλωτος τοῦ θανάτου.

Ἄν ποὺς ἔδω συγγενικός τὰ ἴχνη του ζητήσῃ, Τί ἔγινεν ὁ ποιητής; κανεῖς ἂν ἐρωτήσῃ, Ἄς τὸν εἰπῇ ὁ ἱερεὺς τῆς ἐκκλησίας ταύτης, Λιμένα ἤρ' ἔδω γλυκὺν ὁ ναυαγῆσας ναύτης.

Πολλάκις ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ὑψηλῆς φιλόρας Τὴν μελωδίαν ἔχυνε τῆς κλαυθμενῆς του λύρας, Καὶ ἀνέστων πανηγύριζε τὴν ἀνέσπουσαν πατρίδα· Ὡς τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης του χθὲς ὅμως δὲν τὸν ἶδα.

Καὶ σήμερον τοῦ οἴκου του τὰς θύρας ἀνογμένας Τὰς εὐρον . . . καὶ ἶδα νεκρὴς λαμπάδας ἀναμμένας· Τὸν ἔφεραν εἰς τὸν ναὸν μὲ λύπης βραδὺ βῆμα· Πλησίασε καὶ κύτταξε εἰς ἔγραψαν ὅς τὸ μῆμα—

Ἐνταῦθα κεῖται ὑπ' αὐτὸν τὸν ἕνα τῆς γῆς πύχυν Ἀγνώριστος τις ποιητής· Ὡς τὴν ὁδὸν καὶ εἰς τὴν πύχυν Ἀμαρτωλὴν καὶ ἀσθεὲν καρδίαν εἶχεν ἴσως, Πλὴν δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος.

Ἀπὸ τὴν πλεοναυτοῦ τρυφερὰν καὶ ἀβίαν ἡλικίαν Ἀγνὸν συνέλαβ' ἔρωτα πρὸς τὴν ἐλευθερίαν· Καὶ εἰς τὴν γῆν νὰ τὴν ἰδῇ ὁπότεν ἀπελπίσθη, Ἐστράφη πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκεῖ ἐλπιμίσθη."

Π. ΣΟΥΤΤΟΣ.

ΠΑΝ τὸ μὴ τίμιον εἶναι ματαιότης, καὶ χωρὶς ἐλπίδος ἐὼς εὐθείαν δὲν ὑπάρχει στερεὰ σοφία.